

fængslerne i særlig grad skal være opmærksomme over for indsatte, der tvangsmæssigt er udelukket fra fællesskab i over 14 dage. Personalet skal også i hvert enkelt tilfælde overveje, om der kan ske gradueringer i udelukkelsen, f.eks. i form af fællesskab med en eller flere andre indsatte, mulighed for at arbejde i fællesskab, eneundervisning eller lignende.

De nye regler medfører også, at denne særlige gruppe af indsatte skal have mulighed for regelmæssige og længerevarende samtaler med præst, læge, psykolog eller lignende, og at de skal tilbydes gratis tv. For de indsatte, der er udelukket fra fællesskab i mere end 3 måneder, er der fastsat regler om, at ud over de ting, jeg netop har nævnt, skal de i videst muligt omfang tilbydes særlig veludstyrede celler, og der skal være mulighed for udvidede besøgstider. Der er altså for nylig iværksat en række tiltag med henblik på at mindske den belastning, som kan være forbundet med en udelukkelse fra fællesskab.

Jeg kan desuden henvide til, at for at begrænse brugen af fuldstændig udelukkelse fra fællesskab har Kriminalforsorgen inden for de sidste år etableret såkaldt særlig sikrede afdelinger i statsfængslerne i Vridsløselille og Nyborg. På disse afdelinger har de indsatte, som der er meget stor risiko for vil forsøge at undvige, mulighed for et begrænset fællesskab med medindsatte på afdelingen. Også i det nye statsfængsel i Østjylland etableres der en særlig sikret afdeling.

Arbejdsgruppen om enrummanbringelse drøftede også spørgsmålet om eventuel domstolsprøvelse af tvangsmæssig udelukkelse fra fællesskabet. Arbejdsgruppen fandt imidlertid ikke grundlag for at foreslå ændringer i de gældende regler. Gruppen henviste ligesom Justitsministeriet til, at afgørelser om udelukkelse er udpræget skønsmæssige afgørelser, som træffes ud fra et indgående kendskab til miljøet i institutionen – et kendskab, som domstolene af gode grunde ikke kan have i samme omfang som Kriminalforsorgen.

Som det fremgår, er jeg helt enig med arbejdsgruppen i vurderingen af spørgsmålet om domstolsprøvelse, og regeringen kan således ikke støtte denne del af beslutningsforslaget.

For så vidt angår den anden del af beslutningsforslaget, nemlig spørgsmålet om forbud mod enrummanbringelse af unge under 18 år, kan jeg oplyse, at arbejdsgruppen om enrum-

anbringelse også drøftede udelukkelse fra fællesskab specifikt vedrørende denne gruppe. Spørgsmålet var, om der burde indføres en ufravigelig tidsmæssig overgrænse for anbringelse af unge i enrum.

Et flertal i arbejdsgruppen anbefalede, at der ikke blev indført en sådan overgrænse. Flertallet lagde i den forbindelse vægt på, at det er de mest afvigende unge, som ikke rummes i lukkede sociale institutioner og derfor er indsat i fængsler og arresthuse. Flertallet lagde også vægt på, at antallet af udelukkelse er meget begrænset for denne gruppes vedkommende, og at udelukkelse som oftest er kortvarige. Endelig fandt flertallet, at der i ganske særlige tilfælde vil være behov for at kunne udelukke disse unge fra fællesskab uden en absolut øvre tidsbegrænsning.

Et mindretal i arbejdsgruppen fandt, at der burde indføres en overgrænse på 8 uger på baggrund af samme hensyn, som førte til fastsættelse af en ufravigelig overgrænse i reglerne om varerægtsfængsling i isolation.

Jeg er enig med arbejdsgruppens flertal i, at der i relation til unge under 18 år skal være mulighed for, at de i særlige situationer kan udelukkes fra fællesskab på samme måde som andre indsatte. Regeringen kan således heller ikke støtte den anden del af beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Lige før diskuterede vi mulighederne for enrummanbringelse.

Jeg er godt klar over, at det er meget kortere tid, der er tale om for børn under 15 år. Nu diskuterer vi så de 15-18-årige, og udgangspunktet her er jo også ifølge FN's børnekonventioner hensynet til børn, som egentlig slet ikke skal anbringes i et fængsel.

Spørgsmålet er: Når de alligevel ulykkeligvis anbringes i et fængsel, skal de så udsættes for den alvorlige belastning, enrummanbringelse eller isolation er? Med de undersøgelser, der foreligger af de påvirkninger, det kan give, bør vi specielt over for helt unge mennesker være meget påpasselige med, hvad vi udsætter dem for i den periode, hvor de stadig danner deres personlighed osv., og jeg forstår ikke, at det ikke skulle være muligt at finde nogle andre løsninger, hvis ministeren virkelig lagde sig i selen sammen med Kriminalforsorgen, selv om der måske er et enkelt eller to tilfælde.